

hverken være med til Tilskuddene efter § 6 eller de mere specielle Tilskud efter § 7. Hermed bortfalder ogsaa Forudsætningen for Lovforslagets § 8, omhandlende et nyt Erhvervsraad. For at skabe den fornødne og nu ganske manglende Orientering fra Rigsdagens Side overfor vort Lands erhvervsmæssige Udvikling og drøfte de skiftende Situationer, der kan tænkes at fremkomme, og Foranstaltninger, der maatte være paakrævet til Fremme og Værn for danske Erhvervsinteresser, foreslaar Mindretallet indsat en ny Paragraf, omhandlende Nedsættelsen af et særligt Rigsdagsudvalg i Lighed med det i Fjor af Erhvervsministeren nedsatte „Rigsdagspartiernes Erhvervsudvalg“. Dette Udvalg skulde tillige overvaage Anvendelsen af Lovforslagets §§ 2—5 og specielt med Hensyn til § 3 have de Beføjelser, der fremgaar af Ændringsforslaget. Udvalget er overhovedet tænkt som en Slags Rigsdagscentral for alle erhvervsmæssige Spørgsmaal og dermed ogsaa som Bindeled mellem Rigsdag og Regering. Under de nuværende skiftende og usikre Forhold paa de økonomiske Omraader tillægger Mindretallet Arbejdet i et saadant Udvalg stor Betydning. Det har været Mindretallet en Glæde, at man fra alle Sider indenfor Folketingsudvalget har udtalt Sympati for et saadant Rigsdagsudvalgs Oprettelse, selv om der endnu kan herske nogen Forskel i Opfattelsen af dets Arbejdsplan, Sammensætning m. m. Mindretallet kan stadig ikke forstaa, hvorfor man ikke fra alle politiske Partiers Side skulde kunne finde hinanden til Fordel for Etablering af effektive Kriseforanstaltninger, som Tilfældet var under Dumping-Krisen i 1922, og mener, at et Udvalg som det foreslaaede bl. a. kunde bidrage til et saadant Samarbejde ved at muliggøre en virkelig saglig Forhandling mellem Partierne.

Mindretallet kan tiltræde den Præmie paa finansiel Konsolidering, der indeholdes i Lovforslagets § 9, og anerkender, at man viser Spørgsmaalet om Industriens Kapitalstyrkelse Opmærksomhed paa denne Maade, blot staaer denne Foranstaltning i

Udvalgenes Betænkninger m. m.

et besynderligt Kontrastforhold til de Veje, ad hvilke man vil tilvejebringe de betydelige Midler, 24 Mill. Kr. i alt, der vil medgaa til Tilskuds-Ordningens Anvendelse.

Angaaende Forslagets Afsnit II om Landbruget skal Mindretallet udtale, at de foreslaaede Foranstaltninger aldeles ikke hjælper paa den forhaandenværende Landbrugskrise, hvorimod en aktiv Handelspolitik, der tilsigter at lette Afsætningsforholdene for vort Landbrug, bør være et vigtigt Led i Lovgivningsmagtens Bestræbelser for at komme Landbruget til Hjælp under Krisen. Endvidere bør man sætte alle Bestræbelser ind paa Arbejdet for at lette den paa Landbrugsejendomme hvilende Ejendomsbeskatning, der hviler lige tungt paa Ejendommene, hvad enten disse giver Overskud eller ikke.

Man vil dog ikke modsætte sig, at Grundforbedringsarbejder fremmes ved Hjælp af Laan fra Staten, og har derfor stillet Forslag om at stille 2 Mill. Kr. til Raadighed herfor, dog med en længere Afdragsperiode end den i Lovforslaget oprindelig foreslaaede.

De i § 12 foreslaaede Foranstaltninger kan Mindretallet ikke tiltræde, ligesom det er Mindretallets Opfattelse, at Henstand ifølge § 13 kun bør ydes efter forud indgivet Andragende til Finansministeren.

Det af et Flertal under Nr. 22 stillede Ændringsforslag om et særligt Moratorium vedrørende den efter den 1. Januar 1919 stiftede Gæld, der er sikret ved Pant i Landbrugsejendomme, kan man ikke tiltræde. Dels maa man af principielle Grunde nære store Betænkeligheder ved at gaa med til et Moratorium, der vil gribe dybt ind i bestaaende private Kontraktforhold og let virke svækkende paa Realkreditte, dels er den foreslaaede Bestemmelse saaledes formuleret, at den baade gaar videre end fornødent og omvendt ikke medtager Tilfælde, hvor Debtors Interesse i et Moratorium er mindst lige saa stor som i de af Ændringsforslaget omfattede. Overhovedet maa vi mene, at Forslag i denne Retning er af en saa indgribende Karakter og forudsætter saadanne forudgaaende Un-